

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15CoE/89/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4615204801
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Balegová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4615204801.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Balegovej a členov senátu Mgr. Erika Németha a JUDr. Pavla Lukáča, v právnej veci navrhovateľa: C. M., nar. XX. XX. XXXX., bytom Y. D. X/X, XXX XX. M., V. K., občan Talianskej republiky, zastúpený: Mgr. Martin Hurta, advokát, Štefánikova 15, 949 01 Nitra, IČO: 42 042 232, proti odporkyni: A. C. C. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX L. XX, občan Slovenskej republiky, zastúpená: Fons iuris s. r. o., Kominárska 2,4, 831 04 Bratislava, IČO: 47 240 318, o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia, o odvolaní odporkyne proti I. výroku uznesenia Okresného súdu Topoľčany č. k. 4Ecud/2/2015 - 27 zo dňa 25. 06. 2015, takto

rozhodol:

Odvolačný súd uznesenie Okresného súdu Topoľčany č. k. 4Ecud/2/2015 - 27 zo dňa 25. 06. 2015 v časti I. výroku **p o t v r d z u j e**.

Odporkyňa **je p o v i n n á** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok Odvolacieho súdu v Benátkach číslo 496/2012 zo dňa 16. 01. 2012 uložený dňa 01. 03. 2012 v časti nákladov konania (nákladov za odvolanie) vo výške 2 500 eur za vykonateľný na území Slovenskej republiky (I. výrok) a konanie v časti starostlivosti o maloleté dieťa, určenie viny za rozluku a pridelenia manželského domu zastavil (II. výrok).

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na čl. 33 ods. 1, čl. 38 ods. 1, čl. 40 ods. 1, ods. 3, čl. 41, čl. 53 ods. 1, ods. 2, čl. 54, čl. 55 ods. 1 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len Nariadenie) a § 96 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že návrhom doručeným Okresnému súdu Topoľčany dňa 13. 05. 2015 sa navrhovateľ domáhal vyhlásenia vykonateľnosti rozsudku Odvolacieho súdu v Benátkach číslo 496/2012 zo dňa 16. 01. 2012 uloženého dňa 01. 03. 2012 (ďalej len rozsudok) na území Slovenskej republiky, s poukazom na ustanovenia článku 38 ods. 1, 40 ods. 3, čl. 41 a 53 ods. 1, 2 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001. V návrhu poukázal na to, že rozsudok spolu s osvedčením o vykonateľnosti spolu s úradným prekladom predložil vo veci vedenej pod sp. zn. 6Er/709/2015. Podaním zo dňa 15. 06. 2015 zoberal navrhovateľ návrh na vyhlásenie vykonateľnosti rozsudku na území Slovenskej republiky v časti starostlivosti o maloleté dieťa, určenie viny za rozluku a pridelenia manželského domu späť a konanie v tejto časti navrhol zastaviť s tým, že vyhlásiť vykonateľnosť rozsudku na území Slovenskej republiky žiadal iba v časti nákladov spojených s konaním vo výške 2 500 eur. Zo spisu Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 6Er/709/2015 bolo zistené, že navrhovateľ vo veci predložil overenú kópiu rozsudku Odvolacieho súdu v Benátkach číslo 496/2012 zo dňa 16. 01. 2012 uloženého dňa 01. 03. 2012, a to v talianskom jazyku spolu s úradným prekladom do slovenského jazyka, a tiež osvedčenie podľa článku

54 a 58 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach taktiež v talianskom jazyku spolu s úradným prekladom do slovenského jazyka.

4. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ navrhol, aby bol rozsudok súdu iného členského štátu, ktorý navrhuje vykonať na území Slovenskej republiky, vyhlásený za vykonateľný na území Slovenskej republiky v časti nákladov spojených s konaním. V konaní o vyhlásenie vykonateľnosti sa overuje iba to, či sú splnené formálne podmienky uvedené v článku 53 Nariadenia. V prípade, že sú všetky formálne podmienky uvedené v článku 53 Nariadenia splnené, súd bez skúmania podľa článku 34 a 35 Nariadenia vyhlási rozhodnutie za vykonateľné (článok 41 Nariadenia). Preskúmaním návrhu navrhovateľa a listinných dôkazov, ktorých overená kópia bola predložená, súd konštatoval, že boli naplnené formálne náležitosti stanovené článkom 53 Nariadenia. Aj keď predložené osvedčenie o vykonateľnosti podľa článku 54 a 58 Nariadenia neobsahuje v bode 4.5 znenie súdneho rozhodnutia, súd upustil od predloženia osvedčenia, ktoré znenie súdneho rozhodnutia bude obsahovať, pretože znenie súdneho rozhodnutia vyplýva z ďalšej predloženej písomnosti (samotného rozsudku), čo mal súd za postačujúce. Vzhľadom na uvedené súd rozhodol tak, že rozsudok vyhlásil za vykonateľný na území Slovenskej republiky, a to v časti nákladov konania (I. výrok uznesenia). Súd vyhlásil čiastočnú vykonateľnosť rozsudku podľa Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 a nie podľa Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských povinností, pretože vykonateľnosť rozsudku vyhlásil iba v časti nákladov konania, teda nie v časti týkajúcej sa rozluky - viny za rozluku, pridelenia manželského domu, resp. rodičovských práv a povinností. Navrhovateľ zobral návrh na vyhlásenie vykonateľnosti rozsudku na území Slovenskej republiky v časti starostlivosti o maloleté dieťa, určenie viny za rozluku a pridelenia manželského domu späť, preto bolo konanie v tejto časti podľa § 96 ods. 1 OSP zastavené.

5. Proti tomuto uzneseniu podala odporkyňa odvolanie v zákonom stanovenej lehote. V prvom rade namieťa príslušnosť Okresného súdu v Topoľčanoch rozhodovať v tejto veci o vyhlásení vykonateľnosti rozhodnutia, ktoré bolo vydané v časti rozvodu/rozluky manželstva, ktorým má byť Krajský súd v Bratislave, ako je evidentné v zmysle príslušných ustanovení Nariadení Brusel II bis, Nariadenia č. 4/2009 o výživnom, ako aj v zmysle justičného atlasu ako aj v zmysle Zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom - zák. č. 97/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (ZMPS), ktorý je všeobecnou normou k predmetným Nariadeniam. Príslušným súdom na prejednanie veci v časti rozluky a vykonania vykonateľnosti je Krajský súd v Bratislave. Rozhodne nemôže jeden súd rozhodnúť o vyhlásení vykonateľnosti vo všetkých častiach rozhodnutia. Súd nepostupoval správne, keď vyhlásil predmetné rozhodnutie Talianskeho súdu za vykonateľné podľa Nariadenia č. 44/2001. Súd mal celkom jednoznačne postupovať podľa ustanovení nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností (ďalej len nariadenie č. 2201/2003) a v prípade výživného podľa nariadenia č. 4/2009 o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone rozhodnutí a o spolupráci vo veciach vyživovacej povinnosti (ďalej len nariadenie č. 4/2009). Je evidentné, že sa jedná o návrh na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia, ktoré sa týka rozvodu manželstva a UPP k mal. dieťaťu a na takýto postup je potrebné postupovať podľa Nariadenia č. 2201/2003. Okrem toho, časť výroku rozhodnutia talianskeho súdu o výživnom nesmie byť vyhlásená za vykonateľnú, nakoľko sa na časť o vyživovacej povinnosti musí vzťahovať iné nariadenie ako nariadenie č. 2201/2003, ktoré sa nevzťahuje na výživné. Súd, ako ani navrhovateľ nespĺnili základné požiadavky stanovené nariadením č. 4/2009. Napriek tomu vôbec sa súd nezaoberal relevantnými právnymi predpismi, a absolútne nepostupoval podľa nariadení, ktoré by sa mali na prejednávanú vec vzťahovať. Odporkyňa uvádza, že navrhovateľ sa domáha vyhlásenia vykonateľnosti aj v konaní 4EcuD/1/2015, v ktorom sa jedná o rozhodnutie Talianskeho súdu prvého stupňa. V predmetnej veci sa jedná o odvolacie rozhodnutie z toho istého konania v Taliansku. Obidve rozhodnutia spolu súvisia, a súd v predmetnej veci nemal konať ani v jednom prípade - nakoľko ani jeden návrh nespĺňa podmienku - a to vykonateľné a právoplatné rozhodnutie. Obidve konania tak obsahujú rozhodnutia v rovnakom súdnom procese v Taliansku, hoci majú byť uznávané v rámci jedného konania a predmetné rozhodnutia súdov I. a II. stupňa nie je možné navzájom oddeliť a uznávať samostatne. Odporkyňa má jednoznačne za to, že ide o neodstrániteľnú vadu konania. S návrhom nebolo doručené ani osvedčenie v súlade s čl. 42 nariadenia č. 2201/2003 v predmetnej veci, na základe čoho nemôže byť predmetné rozhodnutie vykonateľné. Absencia takejto písomnosti zakladá nárok na zamietnutie predmetného návrhu v plnom rozsahu. Odporkyňa namieťa aj rozpor s verejným poriadkom, pretože súd sa nezaoberal najlepším záujmom maloletého. Uviedla, že ak by aj súd posudzoval vec ako občianskoprávnu podľa nariadenia

č. 44/2001 tak podmienka doručenia rozhodnutia splnená nebola. Argumenty v odvolaní smerujú aj k porušeniu práv odporkyne a jej maloletého dieťaťa v rozhodnutí talianskych súdov. Uznáním talianskeho rozhodnutia budú ich práva porušené v plnom rozsahu, pretože vykonaním takéhoto rozhodnutia by došlo k porušeniu práva odporkyne a mal. Samuela na rešpektovanie súkromného a rodinného života zaručeného čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, najmä však právo na spravodlivé súdne konanie. Vyhovením žiadosti navrhovateľa by došlo k porušeniu Dohovoru o právach dieťaťa, a to čl. 3 Dohovoru.

6. Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu odporkyne uviedol, že odvolací súd by mal uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť. Uviedol, že účelom a cieľom európskej legislatívy pri uznávaní a výkone cudzích rozhodnutí bolo zaviesť efektívne, rýchle a formálne konanie bez potreby ďalšieho preskúmania rozhodnutí, v ktorom je po splnení formálnych náležitostí vykonateľné. Považoval za neprípustné, aby sa v predmetnom konaní preskúmaval priebeh konania a obsah rozhodnutia cudzieho súdu. Spolu s návrhom bol predložený rozsudok cudzieho rozhodnutia spolu s úradným prekladom ako aj osvedčenie o jeho vykonateľnosti podľa čl. 54 Nariadenia. Navrhovateľ mal za to, že všetky potrebné náležitosti v zmysle čl. 41 Nariadenia boli splnené. Vzhľadom k uvedenému nevzhladol žiaden dôvod pre to, aby bolo cudzie rozhodnutie v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky. Náhrada nákladov spojených s procesom je zakotvená aj v právnom poriadku SR. Poukázal na to, že odporkyňa bola v predmetnom konaní právne zastúpená advokátom, a preto odmieta jej tvrdenia, že by mali byť jej procesné práva porušené.

7. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach podaného odvolania (§ 379, § 380 Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP) a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia zistil, že odvolanie odporkyne nie je dôvodné. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP.

8. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že návrhom doručeným súdu prvej inštancie dňa 14. 05. 2015 sa navrhovateľ domáhal vyhlásenia vykonateľnosti rozsudku Odvolacieho súdu v Benátkach číslo 496/2012 zo dňa 16. 01. 2012 uloženého dňa 01. 03. 2012 na území Slovenskej republiky. Podaním zo dňa 15. 06. 2015 zobral navrhovateľ návrh na vyhlásenie vykonateľnosti rozsudku na území Slovenskej republiky v časti starostlivosti o maloleté dieťa, určenie viny za rozluku a pridelenia manželského domu späť a konanie v tejto časti navrhol zastaviť s tým, že vyhlásiť vykonateľnosť rozsudku na území Slovenskej republiky žiadal iba v časti nákladov spojených s konaním vo výške 2 500 eur. Následne súd prvej inštancie vydal napadnuté uznesenie. Odvolací súd rozhodol o odvolaní odporkyne uznesením zo dňa 31. 05. 2016 vydaným pod č. k. 15CoE/499/2015-59, ktoré bolo v dôsledku dovolania odporkyne uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/108/2017 zo dňa 28. 09. 2017 zrušené a vrátené odvolaciemu súdu. Najvyšší súd SR uznesenie odvolacieho súdu zrušil kvôli tomu, že odvolací súd vec nevrátil súdu prvej inštancie na odstránenie väd odvolania, kvôli absencii plnomocenstva na zastupovanie odporkyne spoločnosťou Fons iuris s.r.o., a bez tohto postupu odvolanie uvedenej spoločnosti odmietol ako podané neoprávnenou osobou. Odvolací súd v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR vrátil súdu prvej inštancie spis, aby odstránil vadu odvolania. Dňa 19. 11. 2018 bolo Krajskému súdu doručené splnomocnenie na zastúpenie odporkyne v konaní, ktoré udelila spoločnosti Fons iuris s.r.o., pričom uvedená spoločnosť potvrdila, že odporkyňu zastupuje a že predchádzajúce oznámenie opačného znenia bolo súdu doručené len nedopatrením z ich strany. Odvolací súd na základe dokladov doložených do spisu považoval preukázanie oprávnenia spoločnosti Fons iuris s.r.o. na zastupovanie odporkyne v konaní za dostatočné na to, aby mohol o odvolaní meritórne rozhodnúť.

9. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Podľa článku 39 ods. 2 nariadenia č. 44/2001, miestna príslušnosť sa určí podľa bydliska účastníka, proti ktorému sa rozsudok má vykonať, alebo podľa miesta výkonu.

13. Podľa článku 41 nariadenia č. 44/2001, rozsudok sa vyhlási za vykonateľný ihneď po splnení formálnych náležitostí podľa článku 53 bez skúmania podľa článku 34 a 35. Účastník, proti ktorému sa o výkon žiada, nemá v tomto štádiu konania právo robiť žiadne podania k návrhu.

14. Podľa článku 45 ods. 2 nariadenia č. 44/2001, za žiadnych okolností sa nesmie cudzí rozsudok skúmať z hľadiska rozhodnutia vo veci samej.

15. Podľa článku 32 nariadenia č. 44/2001, na účely tohto nariadenia "rozsudok" znamená každé rozhodnutie súdu alebo tribunálu členského štátu, bez ohľadu na jeho označenie, vrátane uznesenia, nariadenia, rozhodnutia alebo exekučného príkazu, ako aj určenia trov alebo výdavkov súdnym úradníkom.

16. Podľa článku 48 ods. 1 nariadenia č. 44/2001, ak sa cudzí rozsudok týka viacerých vecí a vyhlásenie vykonateľnosti nemožno vydať vo všetkých týchto veciach, súd alebo príslušný orgán ho vydá v jednej veci alebo niekoľkých veciach.

17. Podľa článku 48 ods. 2 nariadenia č. 44/2001, navrhovateľ môže žiadať vyhlásenie vykonateľnosti len vo vzťahu k častiam rozsudku.

18. Podľa článku 53 ods. 1 nariadenia č. 44/2001, účastník, ktorý žiada o uznanie alebo vydanie vyhlásenia vykonateľnosti, predloží vyhotovenie rozsudku, ktoré spĺňa požiadavky na preukázanie jeho pravosti.

19. Podľa článku 53 ods. 2 nariadenia č. 44/2001, účastník, ktorý žiada o vyhlásenie vykonateľnosti tiež predloží osvedčenie podľa článku 54 bez vplyvu na článok 55.

20. Podľa článku 54 nariadenia č. 44/2001, súd alebo príslušný orgán členského štátu, v ktorom bol vydaný rozsudok, vydá na žiadosť zainteresovaného účastníka osvedčenie podľa vzoru v prílohe V tohto nariadenia.

21. Podľa článku 55 ods. 1 nariadenia č. 44/2001, ak sa nepredloží osvedčenie podľa článku 54, súd alebo príslušný orgán môže určiť lehotu na jeho predloženie alebo prijať rovnocennú listinu, alebo upustiť od jej predloženia, ak považuje predložené údaje za postačujúce.

22. Odvolací súd má po tom, čo preskúmal všetky argumenty uvedené v odvolaní odporkyne za to, že v časti týkajúcej sa vyhlásenia vykonateľnosti rozsudku Odvolacieho súdu v Benátkach číslo 496/2012 zo dňa 16. 1. 2012 na území Slovenskej republiky ohľadom výroku o trovách konania je rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne. Súd prvej inštancie dostatočne a správne zistil skutkový stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver a vec správne právne posúdil.

23. Odporkyňa v úvode odvolania uviedla, že napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu. Z obsahu odvolania však vyplýva, že odvolaním napáda len ten výrok, ktorým bolo návrhu navrhovateľa vyhovie, čo aj výslovne uvádza v časti VI. odvolania. Odvolací súd vzhľadom k tomu, že predmetom odvolacieho konania zostal len nárok navrhovateľa v časti uznania a vyhlásenia vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia (v časti trov konania), považuje za potrebné posúdiť vec tak, aby stručným a jasným spôsobom vysvetlil prečo považuje prvoinštančné rozhodnutie v napadnutej časti za vecne správne a zároveň aby sa vysporiadal so zásadnými námietkami odporkyne.

24. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že sa bezvýhradne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že vyhlásil čiastočnú vykonateľnosť rozsudku podľa nariadenia č. 44/2001 a nie podľa nariadenia č. 2201/2003, pretože vykonateľnosť rozsudku vyhlásil iba v časti nákladov konania. Navrhovateľ si dal cudzie rozhodnutie osvedčiť podľa nariadenia č. 44/2001 a ako to z osvedčovacieho formulára k uvedenému nariadeniu vyplýva, akékoľvek rozhodnutie, ktoré sa osvedčuje podľa nariadenia 44/2001 je možné osvedčiť len ako celok (nie je žiadna možnosť osvedčiť len časť rozhodnutia). Navrhovateľ žiadal vyhlásiť vykonateľnosť vo vzťahu k predmetnému rozhodnutiu podľa nariadenia č.

44/2001 a jediný výrok, ktorý z rozhodnutia Talianskeho súdu možno riešiť formou tohto nariadenia je výrok o trovách konania. Rozhodnutie v časti starostlivosti o maloleté dieťa, určenie viny za rozluku a pridelenia manželského domu späť vyhlásiť za vykonateľné v SR podľa nariadenia č. 44/2001 nemožno. Podľa názoru odvolacieho súdu, ak by aj navrhovateľ nevezal v zvyšných častiach návrh na vyhlásenie vykonateľnosti späť, do úvahy pripadal postup podľa článku 48 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 a aj v tom prípade by súd prvej inštancie musel v časti trov konania rozhodnúť tak, ako rozhodol v napadnutom uznesení.

25. Rozhodnutie o trovách konania je vždy rozhodnutím o trovách konania, a to bez ohľadu na predmet konania vo veci samej. Jedná sa o občianskoprávny nárok, ktorý svojim charakterom spadá pod jediné nariadenie, a to nariadenie č. 44/2001. V žiadnom prípade nie je možné dospieť k tomu, že rozhodnutie o trovách konania je rozhodnutím o vyživovacej povinnosti, a taktiež nie je ani rozhodnutím v rodičovskej a manželskej veci. Ak navrhovateľ žiadal vyhlásiť rozhodnutie za vykonateľné podľa nariadenia č. 44/2001 a splnil podmienky na vyhovieň jeho návrhu v časti trov, je teda zrejmé, že za žiadnych okolností nebolo možné postupovať podľa nariadenia č. 2201/2003 a ani podľa nariadenia č. 4/2009. Odvolací súd nemôže z vyššie uvedených dôvodov súhlasiť s odporkyňou ohľadom aplikácie nesprávneho nariadenia, a ani s názorom odporkyne, že konal nepríslušný súd.

26. Odporkyňa v odvolaní poukázala na to, že navrhovateľ sa domáha vyhlásenia vykonateľnosti aj v konaní 4Ejud/1/2015, v ktorom sa jedná o rozhodnutie Talianskeho súdu prvého stupňa a tieto konania nebolo možné podľa jej názoru oddeliť. S týmto názorom sa odvolací súd rovnako nemôže stotožniť, keďže v predmetnej veci sa navrhovateľ domáha vyhlásenia vykonateľnosti len vo vzťahu k trovám odvolacieho konania, samostatného výroku rozsudku Odvolacieho súdu v Benátkach číslo 496/2012 zo dňa 16. 01. 2012, ktorý s výrokom o trovách konania v rozhodnutí Talianskeho prvoinštančného súdu v Trevise nijako nesúvisí. Odvolací súd vzhľadom k tomu, že v súvislosti s konaním na súde prvej inštancie pod sp. zn. 4Ejud/1/2015 bolo v odvolacom konaní rozhodované na Krajskom súde v Nitre pred iným jeho senátom (sp. zn. 5CoE/22/2017) v skoro rovnakej právnej veci a medzi tými istými účastníkmi konania, považuje za potrebné uviesť, že dospel k inému právnemu názoru než je uvedený v bode 52. odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Nitre vydaného pod sp. zn. 5CoE/22/2017. Práve kvôli požiadavke právnej istoty považuje odvolací súd v predmetnej veci za potrebné vysvetliť, prečo založil svoje rozhodnutie na iných dôvodoch než na ktorých založil svoje rozhodnutie iný senát toho istého súdu.

27. V rozhodnutí tunajšieho súdu pod sp. zn. 5CoE/22/2017 je uvedený ten právny názor, že navrhovateľ ak chcel z obdobného rozsudku riešiť len trovy konania, mohol si vybrať či bude žiadať vyhlásenie vykonateľnosti podľa nariadenia č. 2201/2003 alebo si zvolí zľahčený postup podľa nariadenia č. 4/2009. V rozhodnutí sp. zn. 5CoE/22/2017 sa konštatuje, že len v časti trov bolo správne vyhlásené rozhodnutie Talianskeho súdu za vykonateľné podľa nariadenia č. 2201/2003, a že toto konanie nebolo potrebné, pretože navrhovateľ mohol postupovať v exekučnom konaní priamo pri výkone rozhodnutia v zmysle režimu Nariadenia č. 4/2009 o výživnom a vymedziť rozsah výkonu rozhodnutia len na vymáhanie trov konania.

S týmto právnym názorom nie je možné sa stotožniť, pretože sa jedná o ten istý nárok - trovy konania, bez väzby na iný výrok. Osvedčovacie formuláre nariadenia č. 2201/2003 alebo nariadenia č. 4/2009 umožňujú riešiť aj trovy konania, avšak len v tom prípade ak sa súčasne uplatňuje z pohľadu aplikácie uvedených nariadení určujúci výrok vo veci samej. Len vtedy môžu byť trovy konania riešené a osvedčené formou nariadenia č. 4/2009, ak sa súčasne rieši výživné. Takisto len vtedy môžu byť trovy konania riešené formou nariadenia č. 2201/2003, ak sa súčasne riešia s manželskou a rodičovskou vecou.

28. Odvolací súd uvádza, že nevidel žiaden rozpor s verejným poriadkom SR, ktorý by mal byť dôvodom k tomu, aby súd nevyhlásil za vykonateľné rozhodnutie odvolacieho súdu v Benátkach číslo 496/2012 zo dňa 16. 01. 2012 v časti trov konania. Odporkyňa namietala, že rozpor s verejným poriadkom by mal spočívať v tom, že súd neprihliadol na najlepší záujem maloletého. Odvolací súd v tomto smere poznamenáva, že predmetom konania o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia nie je skúmať cudzie rozhodnutie vo veci samej, ale len splnenie formálnych podmienok v zmysle príslušného nariadenia, ktoré možno na to ktoré rozhodnutie aplikovať. V tomto smere odvolací súd dodáva, že prekážka uznania rozhodnutia z dôvodu rozporu s verejným poriadkom štátu uznania je koncipovaná na národnej koncepcii verejného poriadku členského štátu, v ktorom sa o uznanie žiada. Úlohou komunitárnej úpravy nie je vymedzovanie verejného poriadku na európskej harmonizovanej úrovni, ale

stanovenie hraníc, v ktorých sa členské štáty môžu na verejný poriadok odvolávať. Vychádzajúc zo zásady, že preskúvanie rozhodnutia by malo byť zásadne koncentrované do konania, v ktorom bolo rozhodnutie vydané, Európsky súdny dvor vyvodil záver, že rozpor s verejným poriadkom je daný len pri porušení základných zásad práva štátu uznania. (obdobne uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 15CoE/22/2017)

29. Ďalším dôvodom, pre ktorý by súd podľa názoru odporkyne nemal uznať a vyhlásiť za vykonateľné uvedené rozhodnutie je skutočnosť, že bol vydaný v konaní bez účasti odporkyne, čo však bolo v predmetnej veci vyvrátené samotným rozsudkom Odvolacieho súdu v Benátkach číslo 496/2012 zo dňa 16. 01. 2012, z ktorého vyplýva, že odporkyňa bola v konaní pred týmto súdom zastúpená advokátom, a teda nebol prijatý v jej neprítomnosti. Právny zástupca odporkyne mohol v konaní pred súdom v Taliansku namietat' doručovanie návrhu na začatie konania ako aj ostatných listín a taktiež mohol podať odvolanie a namietat' nesprávnosť rozhodnutia v ktorejkoľvek jeho časti. Z osvedčenia priloženého navrhovateľom však vyplýva, že rozhodnutie Odvolacieho súdu v Benátkach číslo 496/2012 zo dňa 16. 01. 2012 je vykonateľné, to znamená, že je aj právoplatné, keďže proti nemu nemožno podať odvolanie.

30. Poukazujúc na uvedené skutočnosti sú všetky podstatné argumenty uvádzané v odvolaní bezpredmetné a neodôvodňujú postup odvolacieho súdu v zmysle § 388 CSP, preto odvolací súd rozhodol tak, že uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že odvolací súd priznal plne úspešnému navrhovateľovi ich náhradu proti odporkyni v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

32. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.